

Vârșnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cheile și autoritatea preoției

Cheile preoției îndrumă atât femeile, cât și bărbații, iar rânduielele preoției și autoritatea preoției aparțin atât femeilor, cât și bărbaților.

I.

La această conferință, am asistat la eliberarea unor frați credincioși și am susținut pe alții în noile lor chemări. Prin această rotație – atât de obișnuită în Biserică – noi nu suntem demiși când suntem eliberați și nu suntem promovați când suntem chemați. Nu există promovare sau demitere în slujba Domnului. Există numai „înainte sau înapoi”, iar acest lucru depinde de cum acceptăm și acționăm în ceea ce privește eliberările și chemările noastre. Am prezidat odată o adunare în care a fost eliberat un tânăr președinte de țarăș din chemarea sa în care slujise foarte bine timp de nouă ani și care se bucura de eliberarea sa și de noua chemare pe care o primise împreună cu soția sa. Fuseseră chemați să slujească în calitate de conducători ai clasei de creșă din episcopia lor. Numai în această Biserică, aceste responsabilități pot fi considerate la fel de onorabile!

II.

Adresându-se în cadrul unei conferințe a femeilor, președinta generală a

Societății de Alinare, Linda K. Burton, a spus: „Sperăm ca în fiecare dintre noi să fie *cultivată* o dorință mai puternică de a înțelege mai bine preoția”¹. Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre noi, iar eu voi căuta să fac acest lucru vorbind despre cheile și autoritatea preoției. Deoarece aceste

subiecte sunt la fel de importante atât pentru bărbați, cât și pentru femei, mă bucură faptul că aceste cuvântări sunt transmise și publicate pentru toți membrii Bisericii. Puterea preoției ne binecuvântează pe toți. Cheile preoției îndrumă atât femeile, cât și bărbații, iar rânduielele preoției și autoritatea preoției aparțin atât femeilor, cât și bărbaților.

III.

Președintele Joseph F. Smith a descris preoția ca fiind „puterea lui Dumnezeu delegată omului, prin care acesta poate acționa pe pământ pentru salvarea familiei umane”². Alți conducători ne-au învățat că preoția „este puterea supremă de pe acest pământ. Este puterea prin care pământul a fost creat”³. Scripturile ne învață că „această aceeași preoție, care a fost la început, va fi, de asemenea, la sfârșitul lumii” (Moise 6:7). Așadar, preoția este puterea prin care vom fi înviați și ne vom îndrepta spre viața veșnică.

Înțelegerea pe care o căutăm începe cu o înțelegere legată de cheile preoției. „Cheile preoției reprezintă autoritatea pe care Dumnezeu a dat-o [deținătorilor] preoției pentru a conduce, controla și governa folosirea preoției Sale pe pământ.”⁴ Fiecare lucru sau rânduială înfăptuită în Biserică are loc prin autorizarea directă sau indirectă din partea celui care deține cheile necesare. Vârșnicul M. Russell Ballard a explicat: „Aceia care dețin cheile preoției... fac, cu adevărat, posibil ca toți cei care slujesc cu credință sub îndrumarea lor să exercite autoritatea preoției și să aibă acces la puterea preoției”⁵.

În controlarea exercitării autorității preoției, cheile preoției, prin scopul lor, duc la progres, dar și limitează. Duc la progres prin faptul că fac posibil ca autoritatea și binecuvântările

preoției să fie disponibile tuturor copiilor lui Dumnezeu. Limitează prin faptul că îndrumă cine va primi autoritatea preoției, cine va deține oficiile sale și cum vor fi conferite drepturile și puterile sale. De exemplu, un bărbat care deține preoția nu poate să confere oficiul sau autoritatea lui altuia decât dacă este autorizat de către cel care deține cheile. Fără acea autorizare, rânduirea nu ar fi valabilă. Acest lucru explică de ce un deținător al preoției – indiferent de oficiul pe care îl deține – nu poate rândui un membru al familiei sale sau administra împărtașania în căminul său fără autorizare din partea celui care deține cheile corespunzătoare.

Cu excepția lucrării sacre pe care o fac surorile în templu prin intermediul cheilor deținute de președintele templului, și pe care le voi descrie mai târziu, numai cineva care deține un oficiu al preoției poate înfăptui o rânduială a preoției. Și toate rânduielele autorizate ale preoției sunt consemnate în înregistrările Bisericii.

În cele din urmă, toate cheile preoției sunt deținute de Domnul Isus Hristos, a Cărui preoție este. El este Cel care hotărăște ce chei sunt delegate muritorilor și cum sunt folosite acele chei. Ne-am obișnuit să gândim că, în Templul Kirtland, lui Joseph Smith i-au fost conferite toate cheile preoției, dar scripturile afirmă că ceea ce s-a conferit acolo au fost „cheile acestei dispensații” (D&L 110:16). Cu mulți ani în urmă, în cadrul unei conferințe generale, președintele Spencer W. Kimball ne-a amintit că există alte chei ale preoției care nu au fost date omului pe pământ, inclusiv cheile creării și învierii.⁶

Natura divină a limitărilor impuse asupra exercitării cheilor preoției explică diferența esențială dintre deciziile cu privire la aspecte legate de administrarea Bisericii și deciziile care afectează preoția. Membrii Primei Președinții și cei ai Consiliului Primei Președinții și al Cvorumului Celor Doisprezece, care prezidează asupra Bisericii, sunt împuterniciți să ia multe decizii referitoare la regulile și

procedurile Bisericii – cum ar fi amplasarea clădirilor Bisericii și vârstele cu privire la slujirea misionară. Dar, deși aceste autorități care prezidează dețin și exercită toate cheile delegate oamenilor în această dispensație, ele nu sunt libere să modifice tiparul stabilit în mod divin – acela că doar bărbații vor deține officii în cadrul preoției.

IV.

Acum voi vorbi despre autoritatea preoției. Voi începe cu cele trei principii deja discutate: (1) preoția este puterea lui Dumnezeu delegată oamenilor pentru salvarea întregii omeniri, (2) autoritatea preoției este guvernată de deținătorii preoției care dețin chei ale preoției și, (3) deoarece scripturile afirmă că „toate celelalte autorități [și] officii în Biserică sunt anexe ale acestei preoții [a lui Melhisedec]” (D&L 107:5), tot ceea ce se face sub îndrumarea acestor chei ale preoției se face prin autoritatea preoției.

Cum se aplică acest lucru femeilor? Într-o cuvântare adresată Societății de Alinare, președintele Joseph Fielding Smith, pe atunci președinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a spus: „Deși surorilor nu li s-a acordat preoția acest lucru nu înseamnă că Domnul nu le-a dat autoritate... Unui [frate] sau unei surori i se poate acorda autoritate să facă în Biserică anumite lucruri cu caracter obligatoriu și care sunt absolut necesare pentru salvarea noastră, cum este lucrarea pe care o fac surorile noastre în casa Domnului. Lor li s-a acordat autoritate pentru a face anumite lucruri mărețe și minunate, sacre în ochii Domnului, și la fel de obligatorii precum sunt binecuvântările oferite de bărbații care dețin preoția”⁷.

În acea cuvântare remarcabilă, președintele Smith a spus din nou și din nou că femeilor li s-a acordat

autoritate. El le-a spus femeilor: „Puteți vorbi cu autoritate, deoarece Domnul v-a acordat autoritate”. El a spus, de asemenea, că Societății de Alinare i „s-a oferit puterea și autoritatea de a face multe lucruri minunate. Lucrarea pe care o fac [surorile] este făcută prin autoritate divină”. Și, bineînțeles, lucrarea făcută în Biserică de către femei sau bărbați, fie ea în temple ori în episcopii sau ramuri, este făcută sub îndrumarea celor care dețin chei ale preoției. Astfel, vorbind despre Societatea de Alinare, președintele Smith a explicat: „[Domnul] le-a dat această organizație măreață, în care ele au autoritatea de a sluji sub îndrumarea episcopilor din episcopii... îngrijindu-se de aspectele vieții spirituale și temporale ale oamenilor noștri”⁸.

Astfel, este corect spus că Societatea de Alinare nu este doar o clasă pentru femei, ci o apartenență – o anexă a preoției stabilită în mod divin.⁹

Nu suntem obișnuiți să vorbim despre femei ca având autoritatea preoției în chemările lor din cadrul Bisericii, dar despre ce altă autoritate poate fi vorba? Când o femeie – tânără sau în vârstă – este pusă deoparte să propovăduiască Evanghelia ca misiunară cu timp deplin, ei i se acordă autoritatea preoției pentru a îndeplini o responsabilitate a preoției. Acest lucru este valabil și când o femeie este pusă deoparte pentru a acționa în calitate de conducătoare sau învățătoare într-o organizație a Bisericii sub îndrumarea celui care deține cheile preoției. Oricine slujește într-un oficiu sau într-o chemare primită de la cel care deține chei ale preoției exercită autoritatea preoției în îndeplinirea responsabilităților care i-au fost desemnate.

Oricine exercită autoritatea preoției trebuie să nu se concentreze pe drepturile sale, ci pe responsabilitățile sale. Acesta este un principiu de care

este nevoie în societate, în general. Cunoscutul scriitor rus, Aleksandr Solzhenitsyn, a spus: „Este momentul... să se apere obligațiile oamenilor mai mult decât drepturile oamenilor”¹⁰. Sfinții din zilele din urmă își dau seama că obținerea exaltării nu este o chestiune de revendicare a drepturilor, ci una de îndeplinire a responsabilităților.

V.

Domnul a decretat ca doar bărbații să fie rânduiți la oficii în cadrul preoției. Dar, așa cum au accentuat diferiți conducători ai Bisericii, bărbații nu sunt „preoția”¹¹. Bărbații dețin preoția,

având o datorie sacră să o folosească pentru binecuvântarea tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Cea mai mare putere pe care a oferit-o Dumnezeu fiilor Săi nu poate fi exercitată fără ajutorul fiicelor Sale, deoarece Dumnezeu a oferit doar fiicelor Sale puterea „de a fi creatoare de trupuri... astfel încât scopul lui Dumnezeu și marele plan să poată fi îndeplinite”¹². Acestea sunt cuvintele președintelui J. Reuben Clark.

El a continuat: „Acesta este rolul soțiilor și mamelor noastre în planul etern. Ele nu sunt deținătoare ale preoției; ele nu au obligația de a îndeplini îndatoririle și rolurile preoției; nici nu sunt împovărate cu responsabilitățile preoției; ele sunt ziditoare și organizatoare sub îndrumarea puterii preoției și beneficiare ale binecuvântărilor ei având sprijinul puterilor preoției și un rol la fel de divin și la fel de important în eternitate precum însăși preoția”¹³.

Folosind aceste cuvinte inspirate, președintele Clark vorbea despre familie. După cum s-a afirmat în declarația despre familie, tatăl prezidează asupra familiei, iar el și mama au responsabilități separate, dar sunt „obligați să se ajute unul pe celălalt ca parteneri egali”¹⁴. Cu câțiva ani înainte de declarația despre familie, președintele Spencer W. Kimball a oferit următoarea explicație inspirată: „Când vorbim de căsătorie ca despre un parteneriat, să vorbim ca despre un parteneriat *deplin*. Nu vrem ca femeile SZU să fie partenere *tăcute* sau partenere cu

drepturi *limitate* privind deciziile în acea responsabilitate eternă! Vă rugăm să fiți parteneri *implicate și depline*¹⁵.

În ochii lui Dumnezeu, femeile și bărbații sunt egali, cu responsabilități diferite, fie în Biserică, fie în familie.

Închei cu câteva adevăruri despre binecuvântările preoției. Spre deosebire de cheile preoției și rânduirile în cadrul preoției, binecuvântările preoției sunt disponibile, în aceleași condiții, atât femeilor, cât și bărbaților. Darul Duhului Sfânt și binecuvântările templului sunt exemple grăitoare cu privire la acest adevăr.

În pătrunzătoarea cuvântare a vârstnicului M. Russell Ballard, rostită vara trecută în cadrul Săptămânii educaționale a UBY, dânsul a oferit următoarele învățături:

„[Doctrina] Bisericii noastre consideră că femeile sunt egale cu bărbații și, totuși, diferite de ei. Dumnezeu nu consideră vreunul dintre genuri ca fiind mai bun sau mai important decât celălalt...”

Când bărbații și femeile merg la templu, ei sunt înzestrați, în aceeași

măsură, cu aceeași putere, care este puterea preoției... Accesul la puterea și binecuvântările preoției este permis tuturor copiilor lui Dumnezeu¹⁶.

Depun mărturie despre puterea și binecuvântările preoției lui Dumnezeu, disponibile atât fiilor, cât și fiicelor Sale. Depun mărturie despre autoritatea preoției, care se exercită în toate oficiile și activitățile Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Depun mărturie despre rolul stabilit în mod divin al cheilor preoției, deținute și exercitate în deplinătatea lor de profetul și președintele nostru, Thomas S. Monson. În cele din urmă și cel mai important, depun mărturie despre Domnul și Salvatorul nostru, Isus Hristos, a Cărui preoție este și ai Cărui slujitori suntem, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Linda K. Burton, „Priesthood: «A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children»” (Cuvântare rostită în cadrul Conferinței femeilor, la Universitatea Brigham Young, 3 mai 2013), p. 1; ce.byu.edu/cw/womensconference/transcripts.php.

2. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, a 5-a ed. (1939), p. 139.
3. Boyd K. Packer, „Puterea preoției în cadrul căminului” (Adunarea de instruire a conducătorilor din întreaga lume); *Ids.org/broadcasts*; vezi, de asemenea, James E. Faust, „Power of the Priesthood”, *Ensign*, mai 1997, p. 41–43.
4. *Manualul 2: Administrarea Bisericii* [2010], 2.1.1).
5. M. Russell Ballard, „Bărbați și femei în lucrarea Domnului”, *Liahona*, apr. 2014, p. 48; vezi, de asemenea, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 138.
6. Vezi Spencer W. Kimball, „Our Great Potential”, *Ensign*, mai 1977, p. 49.
7. Joseph Fielding Smith, „Relief Society – an Aid to the Priesthood”, *Relief Society Magazine*, ian. 1959, p. 4.
8. Joseph Fielding Smith, „Relief Society – an Aid to the Priesthood”, p. 4, 5; vezi, de asemenea, *Învățăături ale președinților Bisericii: Joseph Fielding Smith* (2013), p. 317.
9. Vezi Boyd K. Packer, „The Relief Society”, *Ensign*, mai 1998, p. 72; vezi, de asemenea, *Daughters in My Kingdom*, p. 138.
10. Aleksandr Solzhenitsyn, „A World Split Apart” (cuvântare din cadrul ceremoniei de deschidere – Universitatea Harvard, 8 iunie 1978); vezi, de asemenea, Patricia T. Holland, „A Woman’s Perspective on the Priesthood”, *Ensign*, iulie 1980, p. 25; *Tambuli*, iunie 1982, p. 23; Dallin H. Oaks, „Rights and Responsibilities”, *Mercer Law Review*, vol. 36, nr. 2 (iarna lui 1985), p. 427–442.
11. Vezi James E. Faust, „You Are All Heaven Sent”, *Liahona*, nov. 2002, p. 113; M. Russell Ballard, „Aceasta este lucrarea Mea și slava Mea”, *Liahona*, mai 2013, p. 19; Dallin H. Oaks, „Autoritatea preoției în familie și în Biserică”, *Liahona*, nov. 2005, p. 26. Uneori spunem că Societatea de Alinare este „parteneră preoției”. Ar fi mai corect să spunem că, în lucrarea Domnului, Societatea de Alinare și femeile din Biserică sunt „parteneri cu deținătorii preoției”.
12. J. Reuben Clark jr., „Our Wives and Our Mothers in the Eternal Plan”, *Relief Society Magazine*, dec. 1946, p. 800.
13. J. Reuben Clark Jr., „Our Wives and Our Mothers”, p. 801.
14. „Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
15. Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters”, *Ensign*, nov. 1978, p. 106.
16. M. Russell Ballard, *Liahona*, apr. 2014, p. 48; vezi, de asemenea, Sheri L. Dew, *Women and the Priesthood* (2013), în special capitolul 6 pentru o elaborare mai amplă cu privire la doctrinele afirmate aici.